

Nekane i la malaltia

El mal son de la Nekane es diu malaltia.

Aquesta nena pel roig pispireta i graciosa ens té el cor robat.

Viu en una masia amb el Joan i la Tere, els seus pares, on ella gaudeix del camp ple d'arbres i ocells.

La Nekane juga amb les seves gallines, pollets i no descuida mai els seus tres gats. El cap mai li para, la pel roig té moltes preguntes a fer, m'atreviria a dir que és normal en els infants de tres anys... Sí! Tres anys té la nena.

Pregunta que preguntaràs i els pares i padrins sempre disposats a contestar. Amb amor i respecte guien la nena per a què ella mantingui sempre la curiositat i les ganes de saber.

Li expliquen amb delicadesa que les persones ens tenim què comunicar d'una manera diferent, els petons ara es tiran de lluny i les abraçades són imaginades.

Però ella fa preguntes encara.

-“Padrina”- diu

- “Quan podem anar al poble a jugar al parc?”

La padrina Irene diu: “- aviat”.

La Nekane és una nena transparent i intel·ligent sap que la malaltia es present a reu del món, si ella tingues una bareta màgica la faria desaparèixer com passa als contes. Si la malaltia desapareix ella podria baixar al poble amb la família, corre i jugar com sempre feia.

En els avis sempre ha tingut un gran suport. Se'ls estima i l'estimen d'una manera indescriptible.

La Nekane obre portes i no les tanca a ningú i pel seu cabell pel roig és coneguda a tota la comarca, és un sol de nena, plena de llum i al cap li perdura la idea de la bareta màgica i en decideix crear una. Ràpidament desperten els seus dots artístics i la dibuixa utilitzant un retolador i amb aquarel·les li atribueix la màgia dels colors i un cop

enllestida la retalla, l'acaba de decorar cosint un estel amb el fil i agulla que el seu padrí Joan un dia li va regalar i sense parar de fer toms sobre ella mateixa exclama amb fermesa:

“-La malaltia pararem i tots alegres estarem! Pensaments amb pensaments i amb les mans enllaçades tots com una pinya cridarem VICTORIA! La malaltia ha estat abolida! Tornarem a viure, somiar esperança, deixarem l'angoixa al racó i tot serà millor i jo, més contenta que mai, tornaré al poble, a gaudir dels carrers on s'escoltaran les rialles dels infants i les veus dels grans”

I la Nekane sense deixar la seva bareta màgica va seguir jugant esperançada i confiant en què aviat el seu desig es faria realitat.

Gràcies súper heroïna!

Magda Ramon Farré